

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ II. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овай листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крайц. за трипутъ.

№ 17.

П И С М О

младогъ Србина В. I. изъ Хохенхайма, гди се учи, у Београдъ брату свомъ подъ 21. Септ. 1855. писано.

После Ревзе долази съ десна Оберланштайнъ, варошица. обгрлѣна са одртимъ зидинама и кулама, и на ушћу Лана Нидерланштайнъ, насавска варошица; затимъ, ипакъ съ десна, градић Штолценфелсъ, на одной стѣни, коя се узвишава надъ Ланомъ; Ланенске сурвине, и най-после, Хорххаймъ и недалеко одъ овогъ, великій островъ Обервертъ, па тада слѣдуе, после села Пфаенхофена, Кобленцъ на левой обали Райне.

Нисамъ имао времена, да се свратимъ у Кобленцъ, па зато могу вамъ садъ казати само, да ово главно место у райнской Прайской дражестанъ положай има на утку Мозела у Райну. Наспрамъ Кобленца лежи тврдиня Еренбрайтштайнъ, на врѣу едне 360' велике стѣне. Ова тврдиня сѣднѣна е съ Кобленцомъ посредствомъ бродскогъ моста. После Кобленца слѣдуе съ десна замокъ Енгере, потомъ Найвидъ, престолно место княза одъ Вида, па затимъ сурвине замка Фридрихштайна, кое народъ зове „Ѣаволиште“; а съ лева е Андернахъ, пространа варошь съ високимъ римскимъ зидинама. Потомъ, долази съ десна замокъ Хамерштайнъ, на стрмой стѣни, и съ лева село Бролт; опеть съ десна место Хенингенъ, на подножю замка Аргенфелса, а съ лева замокъ Райнекъ са красномъ баштомъ. Иза Райнека наступа съ лева варошь Синцигъ, съ десна стара варошица Линцъ и Ерпаль, на подножю Ерпал-Ласа, 700' високогъ базалтскогъ брда; опеть съ лева древна варошица Ремагенъ, и надъ овомъ узвишенный, Аполинарисбергъ, и съ десна варошица Ункель. Затимъ слѣдуе съ лева место Обервинтеръ, одкудъ се види Седмобрежје на Райни; а съ десна е Драхенфелсъ, замокъ на найпреднѣмъ врѣу Седмобрежја, одъ когъ се виде јошь и остали шесть врѣова: Рогенбергъ (угашеный Вулканъ), Левенбергъ са левенбургимъ развалинама, Елбергъ, Стромбергъ, Хемерихъ и Вилкенбургъ. На подножю Драхенфелса простире се дужъ Райне Кенигсвинтеръ, а после тога долази съ лева подалъ одъ Райне тврдиня Годесбергъ, па тада ипакъ съ

лева, Бони. Положай и околине Бони превећъ су любие, али далъ, према Келну, исчезаваю већъ брдске дражести обала райнски. Я самъ кодъ Келна оставио сасвимъ паропловъ, ер самъ намеравао да отудъ по гвозденомъ путу далъ одемъ.

У Келну быо самъ скоро два дана. У той старославной трговачкой вароши прайской видю самъ, поредъ осталогъ, обштехвалный домъ, поносъ архитектуре германске, и ону кућу, гди е рођенъ славны художникъ П. Рубенсъ, и гди е се после у бѣди упокоила французска кралица Марја Медичи. Са Ратхаузкогъ гороня прегледао самъ незаборавно-дражестну панораму Келна и Дайтца, быо самъ и у Дайтцу, на десной обали Райне, кудъ се преко бродскогъ моста лако доспети може; па самъ се опростио потомъ съ Келномъ.

Изъ Келна, па преко Дирена, вароши на Роеру, Ешвайлера, вароши на Инду, Аахена (у Прайской), Фервиерса, Литиха, Лангена, Тирлемонта у Брабантской, Лувена и Мехелна (у Белги), дошао самъ у Брисель. Овай путь быо е за мене найкористни. У Белги имао самъ найболю прилику, да се уверимъ, како е моћна рука землѣдѣлца, кадъ вьомъ господари виша моћъ духа, кои проницава и поня вечне законе ствараюћи сила природны; ер е Белгиа земля, коя е была некадъ пешчана пустина, па е данасъ претворена у найпримерниѣ обдѣлану богатоплодну ниву, коя целой Германии за угледъ служи. —

Са Бриселомъ быо самъ посве задоволянъ. Пре него што самъ быо доспео у Паризъ, мишля, да е Брисель средоточје свега индустриално-лепогъ. Али и садъ, почемъ самъ Паризъ видю, немислимъ ипакъ другчје о Бриселу, него да е то малый Паризъ. Быо бы поодио изъ Брисела и Ватерлоо а можда и Остенде на обалама германскогъ мора; али ми е сметала томе жестока зубоболя. Я самъ дакле, после дводневногъ бавленя у Брислу, оставио лепо место ово, па самъ преко Монса (белгиске вароши), дошао у Валенсиянъ (француску варошь), а отудъ у Амиенсъ, гди самъ пренобио. Изъ Амиеенса дошао самъ найпосле, у Паризъ кои е быо главна цѣль путованя могъ.

И ако самъ се спремио быо, да са могућимъ равнодушіемъ предпретнемъ сайности Париза, о коима самъ толико слушао: опетъ су први упечатци колосалне вароши света зачудили ме више, него што самъ се надао. Пробавио самъ пуны 16 дана у Паризу, остављао самъ обиталиште свакиј данъ у 7 сатій пре подне, а враћао самъ се кући око 10 и 12 сатій по подне; нисамъ се смео умирити при сматрању знатности паризки, па самъ опетъ свакогъ часа све више чезнуо за Аргусовимъ очима. Нашао самъ се са г. А. Јовановићемъ, литографомъ изъ Беча, кои е на петъ дана пре мене у Паризъ дошао быо, па смо увекъ заедно тумарали по улицама паризкимъ, остављајући често и најсаянија места, да бы сазнали и најтавније буцаке паризке. Поодио самъ у Паризу Лувр, гди самъ видио богатый музеумъ древностей, музеумъ египетскій, музеумъ грчки и римскій, музеумъ лепы художества, музеумъ владѣтеля, музеумъ морско-военный, музеумъ етнологичный и др.; затимъ Тилѣри, царску библиотеку, Луксенбургъ, палату законодавнотъ тѣла, судницу, гди самъ участвовао при явномъ суђењу, инвалидски хотель и гробъ Наполеона I, пантеонъ, школу цайхновани, медицинскій музеумъ, ботанично-зоологичну башту и. тамо налазећий се, ботаничний, зоологичный, минералогичный и геогностичный музеумъ, катедралну цркву, Нотр-дамъ, съ торниа коє самъ прегледао панораму паризку, кою Сена дели на сѣверну и јужну часть, цркву св. Магдалене у Булевару, цркву St. Germain с Auxerrois, са тороньомъ, одкудъ е звоно дало првый знакъ кровопролитію ономъ у Вартоломеовой ноћи, цркву св. Сулписа, капелу св. Лудвика у судейской палати, и мн. др. берзу, артезискій бунаръ, марсово полъ и др. На Сени у тилѣрискимъ баштама, Palais Royal, Булеварду и Елисейскимъ поляма быо самъ свакиј данъ, и нарочито у вече на трима последњимъ местима, кадъ се тамо таласа светлеће гасовито море. Посѣђавао самъ, по мѣри стая, театре и циркусе, и участвовао самъ у свечаности, коя се држала у Паризу, кадъ е стигао гласъ да е освоена јужна часть Севастополя. Томъ приликомъ видио самъ Наполеона, кадъ е у најсаяниѣмъ походу ишао у Нотр-Дамъ, гди е се држало благодареніе. Ђне неделѣ оставио самъ быо Паризъ, па самъ ишао у Версаль, гди самъ поредъ богатогъ замка видио и хвалѣне водоскоке. Изъ Версаля вратио самъ се у Паризъ преко Св. Клуда, гди царъ лети живи. Ту самъ наишао на свечаность народну, и видио самъ 150 високе водоскоке. Лошавши изъ Св. Клуда крозь дражестну шуму Бульонску у Паризъ, срео самъ царицу, коя е се изъ шетнѣ у Св. Клудъ враћала *) — Последњи осамъ дана бавлења могъ у Паризу посветио самъ быо излогу светскомъ. Быо самъ срећанъ па самъ се нашао са моимъ директоромъ изъ Хохенхайма, г. Валдомъ, и професоромъ Рауомъ, те самъ съ нѣма прегледао у излогу сирове и ураћене польскопривредне производе изъ свію частій света, а тако исто и све справе и машине, коє се употребљаваю при польскопривредной раднѣ. Ту самъ имао прилику да се упознамъ са најважнимъ новинама у польской економіи, а то е башъ у целомъ излогу највредније за мене быо. Затимъ самъ

обратио пажню и на остале индустриалне производе у излогу, па самъ напоследѣ и лепа художества посматрао. Долазио самъ у излогъ увекъ у 9 сатій пре подне, кадъ е се отварао, а остављао самъ га око полакъ 6 сатій по подне, кадъ су ми врата за излазакъ назначена была. Говори се, да е излогъ светскій у Лондону быо богати одъ овогъ у Паризу, али свакиј потврђує, да е паризкій излогъ много лепше ураћенъ него лондонскій. Што се тиче мене, я вамъ исповедамъ, да е излогъ светскій у Паризу быо за мене најсаянија демонстрація за напредакъ човечества; естъ, я нисамъ никадъ суєтнѣ размишљавао о моћи човечіой, него кадъ самъ у овомъ излогу быо. —

Могъ друга Јосифа, нашао самъ у Паризу текъ петогъ дана по долазку момъ. Онъ е быо сасвимъ удалѣнь съ обиталищемъ одъ мене, па смо зато само последнѣ дане бавлења нашегъ у Паризу дружечно провѣсти могли. Изъ Париза вратили смо се заедно у Хохенхаймъ.

Я самъ оставио Паризъ 13. Септ. о. г. па самъ се тада, преко Штрасбурга, Бадена и Карлсрує, вратио у Хохенхаймъ. На овомъ путу видио самъ Moanx, Laferti sous souarre, Chateau - Thierry, Rheims, Epernay, Chalons sur Marne, Bar-le-Duc, Comerey, Toul, Nancy, Luneville, Saarburg, Saverne и Штрасбургъ (у Француской). У Штрасбургу провео самъ цео данъ. Овде самъ као најзнатније, видио великолѣпный Минстеръ, са највишимъ тороньомъ света (490.) и са художественимъ сатомъ астрономичнымъ. Изъ Штрасбурга дошао самъ у Баденъ, гди самъ опетъ еданъ данъ пробавио. Овде су, као што знате, најславнија купатила немачка, гди се преко године по 20.000 странаца баве. Мени су се допале највише околине брдске, коима е Баденъ обгрлѣнь, и старый замокъ, одкудъ су лепи изгледи на ове дражестне околине и Райну. Изъ Бадена дошао самъ у Карлсрує, главно место у Баденской. И у Карлсрує быо самъ еданъ данъ. Ту самъ видио Херцогову палату и лепе баште, и быо самъ у варошкой кући, кадъ е се тамо започиняла землѣдѣлска свечаность народна; па самъ дошао потомъ у Штутгартъ, и одовудъ у Хохенхаймъ.

У Хохенхайму самъ садъ весео, веселии него икадъ пре. Мислимъ непрестано на места гди самъ быо, и предмете, коє самъ видио. За садъ доста. Будите здрави!

П Р В И Д Е.

Казнѣна неблагодарность.

Између осталь величествены зданія у Риму узвишавало се у старо време и великолѣпный храмъ, кои се у време оно храмъ неблагодарности називао. У дворани овога храма налазио се редке величине судейскій домъ у комъ су се само неблагодарни осуђивали. Поредъ зданія храма, у комъ су се жертве приносили, узвишавала се една кула, (звонара) на којой се едно звоно налазило. Ово е звоно зато на кулу постављено было, да бы могао — по ондашнимъ узаконенію — свакиј не само у Риму но буди гди у пространой Римской области живѣћий римскій поданикъ у нѣга звонити, ако му е се когодъ неблагодарнимъ за штогодъ доказао. Сенатори пакъ су

* * * Принца Наполеона видио самъ у излогу светскомъ, кадъ е онъ тамо манифактурне производе сматрао.

да, на сућенъ тогъ предмета поставлѣни, како бы чули, да звоно звоня одма су се у салу гореноменутогъ судейскогъ дома скупляли, тужбу преслушали, казнь за неблагодарность изрицали или друго удовлетвореніе тужителю — ако е тужба нѣгова упутна была — давали. Еданпутъ догоди се еданъ изванредный случай: Тумараюћи по сокацима Рима еданъ старъ и посве мршавъ конь, дође у ту улицу, у којој се мало више реченый храмъ неблагодарности налазио. Овде види крозь преплетъ заграде у дворани зелену траву; и будући да е гладанъ было, то ніе се могао одъ ове заграде отиснути, но шврляо е туда, докъ се едномъ отворены врата недокопа и тако ушавши у дворану сить се напасе. Будући да е у Риму као и у целой Топшкани топла клима, то су и муве были на напушеногъ коня навалиле, и тако онъ трляюћи се и чешаюћи о зидове храма, уђе и подъ кулу, гди е мало града нашао. Овде тумараюћи тамо овамо, намакне му се некако уже одъ звона на вратъ, кое е двоструко было, и онъ почне у звоно оглашавати. Сенатори чуюћи гласъ звона, по својој дужности незадржано сви одма у судейскій домъ дођу; а кадъ дознаду да е тужитель конь было, па шта више, кадъ га виде онако жалостногъ и мршавогъ, заключе у себи, да е реченогъ коня притяжатель нѣговъ у само пасъ одгнао, што се съ нѣмъ выше као престарелимъ служити неможе, и да су сами богови нѣга (коня) къ нѣма упутили да свою праведну тужбу противу свога газде поднесе. Зато даду испытати, кои е притяжатель реченога коня, а кадъ дознаду, да е правый Римлянинъ; да е 20 година у нѣговомъ притяжанію было, да е реченый Римлянинъ 7 побѣда у войны съ тымъ коньмъ одржао; да га е 8 пута изъ опасности своіомъ брзномъ изнео, и наипосле да већ има 10 година, како га е почео у кућевный радъ употреблявати — строго га почну овымъ речма укоравати: Непристои се никаквомъ Римлянину, да порокомъ своимъ служи за образацъ целоме свету! Сами те богови избличаваю и умудрили су твоя коня, да тужбу противу тебе поднесе. Ты си еданъ одъ наименблагодарни Римляна. Ты можешъ само благодареніяма богове умилоствити. Славу си уживао и животь избавіо съ овимъ коньмъ, дакле слугу оногъ, кои намъ е вераиъ и кои за господара свога ради, и свой животь опасности излаже, треба ли кадъ се поболе и остари наполь да истерамо? О бѣдны Римлянине! ты си поступкомъ твоимъ едну црну черту потомцима оставіо, коя намъ наше добродѣтели помрачава. Когодъ е прама скоту немилостивъ, тай неможе ни прама човеку милосердія имати; а ко прама своме ближнѣму саболъзнованія нема, тай не чуе гласъ природе и тако е горій одъ скота, еръ не познае значенъ човека и свога умнога достоинства. После овогъ избличеня заповеде судіе, да се конь у конюшницу тога истога Римлянина одведе, а нѣму наложе да мора — докъ се годъ конь у животу налази — уредно га ранили, тимарити и на данъ по 4 оке зоби му давати. Да бы пакъ онъ ово точно извршивао, опредѣле едного Трибуна (старешину), да тужителя коня надзирава. Обтуженый обвезао се подпуно наложено му извршити, и платіо е суду опредѣлену новчану казнь.

М. Ж.

ПОДГРЪВЦИ.

Похвално слово носѣ бурмутици.

Буди ми више свега прославлѣна ты хранителько светогъ прашка; Ты, коя желыи спокойство, захтевано расположенъ, наученомъ мисли, гордомъ снисхоженъ, плашливомъ храбрость, страномъ познанство, говорнику одморъ, лукавомъ поверенъ, обсени достоинство, суети уваженъ, велехвалливцу важность даешъ! — Буди ми прославлѣна, Бурмутицо, была ма у коме му драго виду, у комъ те чувствени вештаци изъ метала, дрвета, илъ папира створише; прославлѣна ми буди са свима ликовима, съ коима те оштроуміе, суета, споменъ или любовь обдарише! — Ты служишъ у рукама домишляна за подкрепленъ плиткогъ препирана нѣговогъ, а у рукама надничара за популнѣ погођеногъ за радъ времена! — Полагацко са навученымъ обрвама и са набранимъ челомъ отвора тебе судія при изрицаню пресуде! — Внимательно съ одпушеномъ дольномъ устномъ и машући главомъ, куца лѣкаръ кодъ болестничке постель съ претима по теби, да тегобу догађая и важность свою кодъ присутвуюћи примѣтнима учини! — По више минута мудрацъ, разсућуюћи о дѣлу илъ говору своемъ, држи замишлѣно дубоко у теби загнѣрене прете свое, пре него ий, съ прикованымъ очима у заклопацъ, полагаю дижући до органа мирисаня донесе! — Брзо отвора тебе стихотворацъ, кои се збогъ сличности стиха изъ недоумѣнія избавіо, и немислѣни, да ће се сдржай твой расути! — тебе међ претима своимъ съ погледомъ косо на страну управлѣнымъ и съ расчеплѣнымъ устнама окреће гордый великашъ, кадъ понизный проситель предъ нѣмъ стои! — Лакомъ и сребролюбивъ человекъ тако те високопочтуе, да те редко и скоро никадъ уза се не носи, али те съ тымъ миле кодъ познаника и пріятеля гледа! — Ты скопчавашъ, али и раскидашъ забаве! — Ты си на услуги при препоручиваню и при извиняваню! — Ты даешъ улазакъ у млогой занимливъ и важанъ разговоръ! — Ты еднинявашъ препируће се стране и штогодъ ту буде, све съ тобомъ буде! — Бадаваціи прекраћуешъ време, а карташу продужуешъ размишляванъ. — Чрезъ изображения, коя тебе украшаваю, ты си средство, кое мораль, политику, исторію, лепа знаня и просвету до наипростіе класе людій распространявашъ; и отечестволюбіе пробућуешъ! — ты доносишъ животь, ако ће то быти и чрезъ само примаиъ, одрицаиъ, и кияиъ, и найнерасположеніемъ друштву! — ты си спасителька млогой плиткой глави, коя за заключенъ и доказательство дужана остати мора! — Ты си штитъ, иза когъ се смешенъ сатирика сакрива! — По твојој вредности, по споляшности твојој пресућуе се много пута и пренагло, вкусъ, занимаиъ, станъ, характеръ, и само политическо миѣніе притяжателя твоя! — Ты си у грађанскомъ животу више него што се мисли!!!

ЗАЧИНЦИ.

(Речи старинске мудрости).

1. Кажу люди, да кадкадъ треба упалити и ѣволу свећу; али ко често ѣволу свећу пали, тай наипосле на Бога и заборави.

2. Ако ты забравляшь на Бога, зато Онъ на тебе у свое време неће забравити, ма да бы ты и желію, да забораваи.

3. Кадгодъ помислишь коме, особито безъ даногъ повода, неправо учинити, увекъ се сечи, да тиме и самомъ себи животъ загорчити можешъ; ерь срце людско вальда ни на што већма ніе склонитіе, него на освету за очевидну неправду, и нико ние тако малый, да се неможе осветити.

4. Правичность е такво штогодъ, чиме се ни неприятель неможе увредити; ерь „и ђаво зна шта е право.“

5. Кадъ се већ целоме свету неможе угодити, онда е много боль, да гори на насъ вичу него больи; ерь ко е по вољи рѣавима, тай и самъ немора врло добаръ бити.

6. Чиста и мирна савестъ наиболь е благо на свету; ерь она е единый благий мелемъ за душу страдалаца.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По гласу „Званичны Новина“ постављенъ е досаданый Канцелиста Попечительства Правосудія г. Др. Стоянъ Вельковић за приврем. Профес Римск. и Криминалногъ Права при Лицею; а исто тако постављенъ е досаданый Регистраторъ Иностраногъ Одѣленія при Канцеларіи Княжеской г. Милованъ Янковић за привременогъ Профессора Народне Економіе и Политичне Рачунице при истомъ заведенію.

Шабачъ 23. Фебруара М. П. С. П. Ш. Да стара срска добродѣтель, любити свою веру, и по могућству приносити къ явномъ прославланю имена божіегъ, и данасъ у нашемъ народу влада, о томе имамо у нашей вароши еданъ новъ примеръ, кои не пропуштамо за любовь ове лепе черте срскога народа свету саобштити. Г. Г. кнезови общине шабачке: Павле Ђ. Струнциалић, Владимиръ I. Тркић и Јоца Теодоровић, — кое е община лане еднимъ гласомъ за свое старешине избрала, познаваюћи ий као люде поштене, разумне и правичне — изволили су по своемъ познатомъ родолюбію, изъ чисте любви према своіой святой вѣри, цркви шабачкой едногодишню свою плату 1000 форинтій сребра износећу поклонити. Ово богоугодно дѣло и по самомъ своемъ свойству заслужуе, да се съ благодарношћу предъ Србствомъ спомене; но сада особито тимъ већма заслужуе, што е цркви шабачкой оволика помоћ садъ врло добродошла. Хвала дакле буди овима добрима Христіянима, на овомъ знаменитоме дару матери цркви учинѣномъ; а нека намъ нѣова скромность опрости, што ово нѣово лепо дѣло явности предаемо. Мы смо ово не нѣи ради, ерь они такво што нетраже, него добре ствари ради учинили.

Т У Р С К А.

— У предидућемъ брою Шумадинке мы смо саобштили Султановъ Хатишерифъ, коимъ се даю онолике повластице Христіянима у Турской живећима. Међутимъ люди, кои су научили свачему ману налазити, и све у поздренѣ доводити, ни овай торжественый актъ Султановъ на миру неоставляю. Тако „Таймс“ доно-

си намъ еданъ дописъ изъ Цариграда одъ 30. Януара, кои се здраво сумня о пытаню, да ли Порта озбила намѣрава икадъ у дѣйство привести и тако остварити свой последний ферманъ о изравнаню права христіански поданика са Турцыма. Мы ояде саобштавамо тай дописъ само зато, да виде наши читатели, како се свашта, и оно што е наиболь, наопако узети може. Тако вели тай „Таймс“ дописатель, да е овай ферманъ одъ Султана сасвимъ тайно исподъ руке потврѣнь безъ одобреняв еликогъ Дивана(!) Остави ли се, вели дакъ да ову стваръ турско правительство рѣши, то ће се оно врло лако изъ ове неприликѣ извући и осуѣтити извршенѣ овогъ фермана, као годъ и свою досадашню. Турски су министри добри дипломати, кои су се честымъ упражняванѣмъ овы последние 25—30 година врло добро извѣстили у начину, како валя едной страной држави посредствомъ другѣ доскочити; удѣйствованѣ те нѣове намѣре неће дакле найћи на врло велике запреке и незгоде. Та и тако се ставляю права христіански портины поданика подъ гарантію и обрану свою уговараюћи сила. И будући да ће се између петь или шесть нѣи найћи буди каква разлика мышлѣня и толкованя, то се већ и самымъ тымъ иде Турцыма на руку, да се не владаю по ферману. Дописатель овогъ чланка увѣрава дакъ, да е онъ изъ поузданогъ извора дознао, да е у тайнымъ савѣтованяма портинымъ већ и наговешѣено такво поступанѣ и управлянѣ у смотреню тогъ фермана(!) Чудновато е, како нису страни министри опазили ову странпутицу, кою су Турцы себи отворену оставили, кадъ е турско правительство драговољно пристало на сва нѣова зактеваня, коя су они само зато положили, да бы баръ буди каква умѣрена права за христіане израдили. Ако су саюзницы хтели Султану показати свою силу тиме, што су одъ нѣга изнудяли дариванѣ права христіанима, то су они подпуно успѣли; ако су пакъ они озбила имали у виду срећу и благостанѣ христіанскогъ жительства, то су они неправымъ путемъ пошли. Право поболшанѣ нѣовогъ станя може се удѣйствовати еднствено постепенымъ обаранѣмъ предрасуда владаюћегъ народа и постепенымъ подизанѣмъ христіаня; а томе е путь отворенъ одъ оногъ времена, одкадъ су изстреблѣни яничари и спяхіе. Кои унутрашню Турскѣ избли-

же познае, тай ће се о томе увѣрити; изнуде ли се пакъ одъ Турака безмѣрна зактеваня, онда се тyme само приутоговлява една велика реакція (противудѣйство), и Турцы ће быти принуђени, тражити себи лека религіознымъ фанатизмомъ. Юшъ садъ веле Турцы: „Нашто водимо мы рать? Русія ніе зактевала за Христіане нека нова права, него само обновленъ и одржанъ стары; союзницы пакъ зактеваю десеть пуга више.“ Овай последній ферманъ учиниће разцеплѣнъ између Мусломана и Христіана юшъ већимъ него што є досадъ было. Онъ ће свакомъ одсадашнѣмъ (будућемъ) министерству руке савезати и у унутрашности озбыльне немире породити у мѣсто да произведе єдинство у пословима правительства.(!) Нека се Европа окане свога заблуђеня, докъ не буде доцне; и нека се у Паризу скуплѣни државници двапутъ и зрело размысле, пре него што приступе крайностномъ мыслѣню цариградски посланика, ако нису ради, да истребе половину жительство европске Турске.(!!)

У Цариграду 13. Фебруара. У овдашнѣмъ войничкимъ болницама има врло много болестника и влада великій поморъ. — Грчко и ерменско свештенство засадъ юшъ ніе по црквама прочитало султановъ хатишерифъ о дарованымъ правама христіанскимъ поданицыма высоке Порте. — Турско правительство као да є одустало одъ намѣре, да прибере єданъ новъ корпусъ войске у Трапезунту. Омер паша налази се юшъ у Редут-Калу. — По вѣстима изъ Евпаторіе одъ 6. Фебруара, бѣсни кодъ тамошнѣхъ посадне войске шкорбуртъ — У Смирни є 15. Фебруара тамошній паша последній царскій хатишерифъ съ найвећимъ торжествомъ обнародовао. Рая є осимъ тога добила одъ меѣлиса право да могу доћи у конакъ на коню и да при засѣданіахъ меѣлиса изъ своіхъ собствены чибука пушити могу.

У Цариграду 16. Фебруара. — Порта є издала 100 милиона гроша новогъ папирногъ новца. Но Диванъ се томе противіо и отудъ се породила читава распра и неспоразумленъ. — Рекрутиранъ христіанске рає скорымъ ће се озбыльно започети. — Заповѣсти односеће се на заключено примиріе текъ су садъ оправлѣне у Кримъ. — Међу Французима влада юшъ єднако великій поморъ. — Забрѣна о извозу ране већ є одъ части дигнута.

РУСИЯ.

— Телеграфске депеше изъ Шведске являю, да Русі ревностно наставляю своя одбранителна утврђеня на финскомъ морскомъ заливу. Они имаю садъ 18 паропловны линейны лађа, 14 корвета и 70 топовски шайкій сасвимъ опремаѣны.

— А изъ Петербурга пишу „Конституціонелу“ подъ 7. Фебруара, да се ратна спреманя у Финской и у Курланду съ найвећомъ ревности продужую, да се и у южной Русіи догађаю одъ некогъ времена знатна войничка кретаня, и да се непрекидно съ найвећимъ напрезанѣмъ продужава утврђиванъ Николаєва. Ђенераль Лидерсъ позвао є све офицере свое войске, кои су у Одеси на одпусту были, опетъ натрагъ подъ заставу; а тако исто и на одпусту бывши офицери войске, налазеће се на польской граници, похитили су къ своимъ дотичнимъ корпусима.

— Изъ Петербурга пишу „Най-прайзише цайтунгу“ подъ 14. Фебруара слѣдуюће: Нѣгово величество царъ Александеръ послао є мѣстозаступномъ военномъ гувернеру вароши Ревала и команданту естландске войске, ђенерал-ађутанту Грабу, као годъ недавно и ђенералу Сѣверсу єданъ рескриптъ, у коме онъ ђенералу за снажне и ревностне мѣре, кое є онъ наредіо поради обране нѣму повѣрене провинціе, као и за изредно снабдѣванъ войске, изражава свою признателность. Тай рескриптъ гласи овако:

„Павле Христофоровићу! Кадъ є мой отаць, блажене памети, вама предао повелительство надъ войскомъ опредѣленомъ за обрану Естландіе, онъ се є твердо надао, да ћете вы на томъ новомъ дѣйствованя вашегъ полю посведочити ваше искусство и мудру предосторожность. — Почемъ самъ я садъ прегледао и разсмотріо извѣстіе ваше о дѣйствованю вашемъ год. 1855., я самъ се съ особитымъ задовољствомъ увѣріо, да сте вы поклонѣно вамъ поверенъ сѣйно оправдали. При вашемъ брижливомъ стараню за благостанъ повѣрене вамъ войске и при наблюдаваню найстрожіе штедливости, вы сте уедно предузели найсходніе мѣре за обрану повѣрене вамъ провинціе одъ неприятельской нападаня. Мени є особито мило, што вамъ могу за ваша полезна напрезаня изразити мою искрену признателность и мое подпуно благоволенъ. Я вамъ остаемъ за свакадъ благонаклонъ

Александеръ.“

ФРАНЦУСКА.

„Монитеръ“ одъ 18. Фебруара сдржава у своіой незвичной части слѣдуюће изьявленъ:

„Царъ Наполеонъ отвориће лично у понеделаякъ, 20. Фебруара у 1 сать по подне у маршалской сали тилѣрійске палате сѣдницу законодавногъ тѣла за год. 1856. и приміиће заклетву оны членова сената и законодавногъ тѣла, кои ову заклетву юшъ нису положили. Сва лица, коя сачиняваю царску пратню, као и дипломатско тѣло, кардинали, министри, маршали, адмиралы, кавалѣри великогъ крста почестне легіе и ванслужбени офицери и дворски чиновници царскогъ двора и принцева, ућиће у тилѣріе преко степеница „Павилонъ де Флоръ“. Членови три велика државна тѣла и разне депутаціе ућиће преко степенице „Павилонъ д' Орложъ“. Сва лица, коя ће у той церемоніи присутствовати, мораю найдалъ до 12^{1/2} сатій быти већ у тилѣріяма. Топови ће огласити почетакъ и свршетакъ те свечаности.“

А последній брой „Остдаиче поста“ доноси намъ већ и целу бесѣду цара Наполеона, и то путемъ телеграфскимъ. Бесѣда ова гласи овако:

„Господо Сенаторы и Депутирцы!

Кадъ самъ васъ последній путь сазвао, притискивале су насъ тешке бригае. Саюзне войске сатирале су се єдномъ обсадомъ, у којой намъ є постоянно неприятели већ готово сву надежду одузело, да ћемо успѣти моћи. Европа, коя є посве у неизвѣстности была, очекивала є свршетакъ борбе пре, него што бы се она сама изьяснила, на чіой ће страни быти. Да бы се рать снажно и съ успѣхомъ водити могао, зактевао самъ

одъ васъ займъ, кои сте ми вы едногласно одобрили, премда се истый займъ чиню необычно великій. Безмѣрна скупоба ране и животны потреба грозила є нижимъ класама и новчана криза претила є оборити и уништити сву радню, трговину и произвођенѣ. Благодареніе нека буде вашой познатой помоћи, благодареніе енергіи, коя є развіена у Француской и Енглеской, а нарочито нека буде благодареніе помоћи промисла, ове су опасности, премда не сасвимъ исчезле, али ипакъ већомъ части уклонѣне. Едно саяно войничко дѣло рѣшило є на ползу саюзника очаятелну и огорчену борбу, коіой у читавой повѣстниці примѣра нема. Явно мишленѣ Европе садъ є већъ познато и изречено. Наши пріятельски савези разпространили су се и утврдили на све стране. Трећій займъ подмиренѣ є безъ натеге; земля ми є изнова дала знаке свога повереня, одобривши ми петъ пута већу суму него што самъ я зактевао. Она (земля) є са удивленя достойнымъ пожертвованѣмъ и трпеливостѣу сносила све оне бѣде, коє є скупоба ране и животны потреба за собомъ повукла, бѣде, коє су ублажене приватнимъ добротинствомъ, ревностѣу общтински властей и съ 10,000,000 франака, коя є сума разделѣна сиротинѣи у разнимъ департаментима. Садъ є донешена са стране рана, те є нѣна цена яко пала, брига и побояванѣ о нестаяно звечећегъ новца уклонѣна є, никадъ ніє производство и радня была живля, никадъ нису были приходи већи. Променљиви догађаи ратни подмладили су и разбудили войничкій духъ у народу. Никадъ се нису више нѣи нудили као своєвольци у войску, никадъ ніє была већа ревность међу пописнымъ войницима. Овомъ краткомъ разлаганю садашнѣгъ положая придружую се догађаи одъ велике политичне важности.

Кральица велике Британіе, желећи дати ясный доказъ свога повереня и свога почитанія према нашої земљи, и тежећи за тимъ, да наша одношеня буду іошъ повѣрителнѣи и усрднѣи, посѣтила є Француску. Одушевлѣнный дочекъ, на кои є она наишла, увѣрио є ню, како су нѣнимъ присутствомъ, уливена чувствованя сходна за то, да утврде пріятельске свезе оба народа. Краль сардинскій, кои є небазирюћи се ни на што, пристао на на шу страну съ онимъ юначкимъ полетомъ, кои є онъ и на бойномъ полю посведочію, дошао є такође у Француску, да посвети пріятельскій савезъ, кои є већъ основанъ быо храбросѣу нѣгсвы войника. Ови су владоци могли видити, како една іошъ пре краткогъ времена узколебана, и у савѣту европски сила понижена и усамљена држава, данасъ мирно и одъ свакогъ уважавана, напредує, и како она неводи рать съ наглымъ и неразсуднимъ бѣсниломъ страсти, него са спокойствомъ правде и енергіомъ дужности. Вы сте видели, како є Француска двеста хилада войника преко мора послала, а уедно и све вештине и художеста мира на излогъ паризкій позвала, као да є тyme хтела Европи рећи: „Садашній є рать за мене само една епизода (споредно междубѣйствіе); мое идеє и напрезая управљена су по већой части свакадъ на художества мира. Немоймо ништа пропустити, чиме бы до споразумленя доћи могли, и немойте ме принуђавати, да обратимъ на бойно полъ сву силу и енергію едного великогъ народа.“ Овай узвикъ као да су сви разумели, и тако є зима, коя є войну прекинула, отворила

и олакшала путь посредованю дипломатіе. Аустрія се рѣшила на еданъ одсуданъ коракъ, кои є у савѣтованяма ратујући сила учинила подпунимъ участникомъ и владоца едне простране државе. Шведска се тесно и свєрдно свезала са Енглескомъ и Францускомъ посредствомъ едного уговора, коимъ іой се гарантираю цѣлокупность нѣны областій; сви кабинети наипосле обратили су се петробуршскомъ двору съ молбама и совѣтима.

Царъ рускій, наслѣдникъ едного положеня, коє ніє онъ самъ створио, быо є одушевлѣнъ искреномъ желомъ, да уклони причине, коє су произвеле тако кроваву борбу и сударъ. Онъ є съ рѣшителношћу приміо посредованѣ Аустріе и нѣне предлоге. Почемъ є едномъ већъ удовлетворено войничкой чести, значило є попустити едномъ одъ целе Европе скровномъ и одобреномъ зактеваню толико, колико почитовати самогъ себе. Данає су се пуномоћниці ратујући и саюзны сила сабрали у Паризъ, да рѣше условія мира. Духъ умѣрености и правичности, кои све нѣи одушевлява, дає намъ надежде на срећанъ и поволянъ успѣхъ и исходъ, но при свемъ томъ мы съ пунимъ достоинствомъ изчекуємо свршетакъ конференціи, и спремни смо на свашта, па было то на продуженѣ рата, или да пружимо руку пріятельства онима, съ коима смо се славно и съ честію борили. Но догодило се што му драго, мы се занимамо са средствама, сходнымъ за умноженѣ силе и богатства Француске. Утврдимо што већма можемо ову у узаямноі слави и жертвама створену аліанцію, чію узаямну користъ миръ ће намъ іошъ аснѣе показати. Напоследку полажимо у овомъ за судьбину света преважномъ и одсудномъ тренутку наданѣ наше на Бога, да бы онъ руководію наше намѣре и напрезая, и то у духу, кои бы найвећма одговарао интересима човечности и цивилизаціе.

— У Паризу 17. Фебруара. Синоћъ є давана велика часть у тилѣріяма. На ню су позвани были и грофъ Орловъ и Али-паша. Царъ є за асталомъ управію неколико речій на грофа Орлова, кои є изгледао врло расположень. После вечере представљенъ є у галеріи Діане Офенбаховъ комадъ „оба слепца“. По окончаню театралногъ представљеня отишао є царъ са своимъ гостимъ у салу, гди се ніє. Врло є яко падало у очи, што се ту царъ више одъ по сата са грофомъ Орловомъ разговарао.

Као што се чує, дао є грофъ Орловъ по налогу свога владоца набавити четири красна коня изъ Украйне, и поднео ій є цару Наполеону на даръ, коіомъ є приликомъ напоменуо неке за Наполеона III. врло пріятне и ласкателне изражає цара Александра II.

— Пуномоћниці, нарочито руски, тако су разтразни на све стране позывима на ручакъ, да су они садъ за еданъ читавъ мѣсець дана гости. Руски пуномоћниці налазили су се прекюче кодъ принцезе Матилде са ћенералима Канроберомъ, Боске-омъ и Мелинстомъ, и разговарали су се съ овима врло пріятельски и повѣрително.

— Овде се на све, што се односи буди у чему на конференціе, обраћа найвећа пажня и заузетость; неки любительи чудноватостій и редкостій даю већъ скупе

новце за пера и друге маловажне ствари, којима су се членови конференција служили.

— Овде се сматра као извѣстно, да ће потомак царскій, ако буде принцъ, добити насловъ „краль одъ Алцира“. Већ садъ влада у ратномъ министерству и у целомъ одѣленю алцирске управе велика дѣлательностъ, по чемъ ће се управа овогъ вице-кралѣвства предати принцу Наполеону, когъ ће имати за слѣдство, да ће се премѣстити у Африку сви они чиновници, кои су съ овомъ колониомъ изъ Париза управљали. Царъ има у погледу на Алциръ велике планове и иде нарочито на то, да се населяванъ ове земљѣ изъ своју сила подпомогне.

— Приватна писма изъ Крима јављаю, да се тамошња француска војска налази у врло рђавомъ стању. Француска интендантура, која се прошле године тако одликовала, была је ове године врло недѣлательна. Зимнѣ дѣлине, обућа, кожуси и т. п., све је то текъ у почетку Децембра приспѣло. Па и у самомъ лебу и месу наблюдава интендантура француска неумѣству и шкодљиву штетно. Шкорбути и друге болести бѣше страшно. Све су болнице препуне, и лѣкари, одъ којихъ је, као што самъ „Мониторъ“ јавља, велика частъ помрла, нису више довольни за толики брой болестника. Еданъ единый лѣкаръ има по 100, 150, а често и по 200 болестника да надгледа и лечи.

— У Паризу 20. Фебруара. На прекочерашњемъ ручку у тилѣријама сѣдили су руски пуномоћници, еданъ съ десне, а други съ леве стране до царице.

— Данасъ је држанъ у руској капели, која се налази у улици „Ри де Бери“ свечаный парастосъ за цара Николау, који је пре годину дана умро. Грофъ Орловъ и баронъ Бруновъ са својомъ пратњомъ, своје готово дипломатско тѣло, све у Паризу налазеће се руске господе, као и многа друга одлична лица учествовали су у свечаномъ парастосу. Царъ је био заступанъ еднимъ своимъ ађутантомъ.

— Као што „Мониторъ“ јавља, отишле су јуче изъ Тулона у Боспоръ линейне лађе „Гриденъ“ и „Маренго“ и фрегате „Урани“ и „Ванжансъ“.

— Знаменито је, што је г. Оберъ, управитель царске капеле, добио прекоче одъ цара налогъ, да састави еданъ особитый благодарителный спѣвъ за прославленъ мира у саборной цркви „Нотрѣ-дамъ“.

У Паризу 21. Фебруара. Јутросъ је држано у тилѣријама велико министерско засѣданіе. После засѣданія примао је царъ подвореня. Данасъ ће бити турски пуномоћници у тилѣријама на вечери.

Г Р Ч К А.

У Атини 17. Фебруара. Генералъ Боске, који је изъ Француске у Кримъ дошао, стигао је овде у Атину. — За министра иностраня дѣла постављенъ је г. Ронгабисъ.

ПОЛИТИЧНИЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У Бечу 20. Фебруара.

Премда смо ми савршено тогъ мишња, да ће се миръ зацело закључити, ипакъ зато ми несумњиво, да

ће се јошть озбиљне препирке на конференціјама моћи породити, и да су се они јакъ преварили, кои су мислили, да је уговоръ мира у ствари већ закљученъ, и да су сѣднице конференција само гола форма. Миръ се мора коракъ по коракъ извојевати, и по томе тешко да ће се при данашњемъ отварању камера у Паризу, као што су многи француски листови прорицали, миръ као стваръ свршена означити.

У Паризу је у смотреню пете точке завладало мишлѣнѣ, да западне силе незактевају безусловно, да се Николаевъ башъ разори, него само да се Русија обећа и обеже, да тамо неће ратне лађе градити.

Еданъ райнскій листъ вели, да су између заплета и незгода, о којима се на конференціјама рѣчь повела, и сѣверни градови Русије доста важну ролу играли. Руси о њима веле, да се они могу сматрити као тврдоземни градови; Енглези пакъ потврђују, да су то морски градови. Француска је, као што је царъ обећао, у свима точкама сагласна съ Енглескомъ, но зато опетъ даје царъ познати, да њму није за одржанъ сѣверни тврдиња башъ много стало.

Најнови брой „Морнингъ Адвертизера“ потврђује, да су се руски пуномоћници на конференціјама противили томе, да се цета точка рѣши на паризкимъ конференціјама, него да су зактевали, да ту стваръ рѣши конгресъ своју крунисана глава у Европи.

— У Бриселу 18. Фебруара. — „Ендепандансъ“ вели, да је на другој конференцијалној сѣдници было жестоке препирке, и да се јошть није до споразумленя дошло. Пытанъ о Бомареунду и о Карсу највећѣј је чворъ и поводъ је неспоразмѣнио и препарки. Русија је показивала велике жертве и уступленя, која је већ одъ своје стране чинила; она неће у смотреню тога, да се аландска острова више неутврђују, никаква обвезателства на себе да прими; она даљъ зактева накнаду за Карсъ, незначавајући изближе видъ и начинъ те накнаде; но она жели, да се начело узаямне накнаде уобште прими. Остали пуномоћници нису хтели пристати на то. Као што се чује, није се Порта јошть оканула свога зактеваня, да добије накнаду за ратне трошкове; но она међутимъ нема изгледа, да ће у томе успѣти. При свему томъ реченоме „Ендепандансъ“ је ипакъ тврдо увѣренъ, да ће се конференције на мирный и пожеланный начинъ окончати.

— Изъ Париза пишу подъ 17. Фебруара „Келнише цайтунгу“: Недавно самъ вамъ јавио, да грофъ Валевскій нема на конференціјама надмоћни гласъ, него остали пуномоћници. Данасъ пакъ дозвоа самъ, да посланици сардински у погледу петъ точкихъ немаю рѣшавајућѣј гласъ, него само савѣтователный. У овој дакле ствари ипакъ је гласъ предсѣдника рѣшавајућѣј, по чемъ само петъ сила гласа имаю.

— Г. Граніе пише у „Конституционелу“: Много се говори о едномъ писму, које је царъ Александеръ управио на грофа Орлова ради поцуненя њговы наставленя. У томъ знаменитомъ и многоважномъ писму честита царъ рускій Наполеону Шмъ, што је овай у славе пуной политици Наполеона I-гъ учинио оне измѣне, које су духу времена сходне, и да се тымъ примѣромъ налази и онъ побуђенъ, измѣнити политику цара Николае у смь-

слу догађая и идеја, кое су кодь образованы народа за- владале. Оваква чувствованя, коя Русіи лепу будућность обећаваю, служе како ономъ владоцу, кои ій осећа, тако и ономъ, кои ій є узбудіо, на велику честь.

— У Бриселу 19. Фебруара. — „Ендепандансъ“ доноси намъ изъ Париза єдну поздню полузваничну вѣсть, по којою є у Суботу (18. Фебруара) држана трећа сѣдница конференція, да є на тој сѣдници подписанъ како пре- лиминарній миръ тако и све точке, кое се односе на станъ ратно (casus belli), и да су Руси на сва зактеваня западны сила пристали. Мысли се, да ће сутрашня бесе- ду цара Наполеона огласити миръ, као конечно заклю- ченъ.

У Паризу 18. Фебруара. Данасъ се држи овде трећа конференціална сѣдница и съ њоме важна епоха прего- вора за заключенъ мира.

Данасъ ће се важна цета точка рѣшавати и по то- ме быће данашня сѣдница мѣрило и за оно, што ће царъ при отварању камера рећи (види подъ Францускомъ).

Досадъ, то єсть до 5 и по сатій, сѣде іошъ єднако пуномоћници за зеленымъ асталомъ и по томе ніє ни мо- гуће дознати, шта се на тој сѣдници рѣшило, башъ ако се и небы за добро нашло, наблюдавати найвећу таин- ственность.

Са стране Русіє показує се добра воля, и грофъ Ор- ловъ изражава се у свима своимъ пріятельскимъ круго-

вима врло миролюбиво. Руски пуномоћници признаю, да є Русіи потребанъ миръ. Русія є увидила, да є и цивили- зація нека сила. Њна грдна снага показала се као не- ка огромна тѣлесина, којою оскудѣва духовна природа и окретность. Русія осећа, да ће іој миръ дати средства, да се оснажи и економично развіє, и да тако и према и- ностранству ояча. Тай є добытакъ достоянь жертвій, кое Русія чини, и зато ніє миръ одвећ скупо купльѣ; то є мыслѣнь, кое руски пуномоћници означанаю као мыслѣнь свога правительства.

Но руски су пуномоћници и осимъ тога показали да они неиду путемъ лукавства и сплеткѣй. Они су се од- рекли права, шияти своје правительству шифриране (тайнимъ знацима писане) депеше и шилоу сасвимъ ясно написане депеше на Францускомъ єзыку.

У У Бечу 23. Фебруара. Данасъ смо добили изъ Париза слѣдујућу телеграфску депешу:

У Паризу 20. Фебруара, 9 сатій и 45 минутѣ у вече. Прелиминарній миръ већ є подписанъ. Руски пуномоћници присутствовали су на данаш- њимъ отварању камера у пуној униформи. Ово сматрайте као знакъ извѣстногъ већъ мира.

Течай новаца: Дукати, 4. Фор. 45 кр. за банке

Цванцигери: 3%.

О Г Л А С И.

(3—3) Судъ Округа Гургусовачкогъ обзнаное свакоме кога се тиче да є на основу 198. §. грађанскогъ по- ступка судейскогъ, стецыште надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почившегъ се презадуженогъ Павла Машаѣ изъ Селачке отворе- но; и зато се сваній, кои бы што одъ Павла ма коимъ правомъ тражити и- мао, овымъ позыва, да се до 9. дана мѣсеца Марта 1856. год.; са своимъ потраживанѣмъ и доказима, кое о то- ме има, Суду овомъ пріяви; ерь у про- титномъ случаю Судъ ће массу ову по пріявлѣнымъ и оправданнымъ траж- бинама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положити има о безъ призрѣнія на њгово неприявлѣно право, по коме бы онъ што одъ почившегъ пріимати имао на исплату при- нудити.

№ 538. Изъ засѣданія Суда Округа Гургусовачкогъ.

Стецышта се отвараю:

При Суду Округа Ягодинскогъ

а) надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почив. Дмитрія Стойкивиѣ изъ Ягодине, до 12. Марта.

б) надъ иманѣмъ пок. Арсенія и Ю- вана наслѣдника почив. Мише Стой- ковиѣ изъ Грабовца, дана 16. Марта.

2. При Суду Округа Ужичкогъ, надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ поч. Ђорђа Ђелиѣа, до 15. Марта.

Продаваће се:

1. У селу Корану, среза Црнорѣч- когъ, Округа Ужичкогъ, сва непокретна добра презадужене браће Лучиѣа Ђ- те, Ђоке и Алексе, 12. 13. и 14. Марта.

2. У Ст. Адибеговцу, Округа Смедеревскогъ, непокретна и покретна добра Павла Мильковниѣа, 12. 13. и 14. Марта.

Даваће се подъ аренду:

1) у Београду предъ зданіємъ Прим. Суда право наплаћиванъ таксе на пи- ће, 5. 6. и 7. Марта.

2) у Смедереву. Акцизь, Аренда, ка- сапница, Ђавскій риболовь и кантаръ, 15. 16. и 17. Марта.

3) у Брестовачкој Банѣ, меана и проча добра Правителствена при Ба- њи, 12. 13. и 14. Марта.

Правителствена меана у Райковој реци близу Майданпека даваће се у Майданпеку при управительству Рудо- копства, подъ аренду, 15. 16. и 17. Мар- та т. г.

(3—3) У дуѣану преко пута одъ Ђ- лена има на продаю фина брашна: као мунтмела и ауспуга, на мало и на по- више, по умѣрену цену.

Подписаный узима слободу о- вымъ обявити почтаемой публики, да онъ притяжава средство требити ми- шеве и пацове, тако, да нїеднога у кући или којој другој стаји неостане. Онъ є Сл. Управительству варошк. по- казао млога писмена сведочанства о овомъ искуству своје, и бавиће се само 6 дана кодь Рафа Лебла, преко- пута саборне цркве.

У Београду 24. Фебр. 1856.

Мориць Лебль.

Подписаный дошавши ово дана изъ Бриана и Беча, под- пунио є свою трговину, сва- костручнымъ израћенимъ и не- израћенимъ еспаима, по най- новіој моди; зато препору- чуюћи се поштованой публи- цы и свима своимъ старимъ муштеріама, обећава, найеф- тинію цену, а притомъ най- фини и најбржій радъ.

Тома Стояновиѣ,
швайдеръ
кодъ Паризца